

Indiaforeningen
Org nr. 992653264
Tove E. Belland
Madlavollveien 29
4041 Hafslund
Email: post@indiaforeningen.no
Tlf: 52908945/90754384

Nytt fra Indiaforeningen – desember 2014

Beracah childrens home, Kunnamangalam, Kerala, India, Høsten 2014

For 2 år siden satt jeg alene på Stavanger airport, følelsene mine svingte fra glede, spenning, usikkerhet og eventyrlyst – og jeg lurte på hva jeg hadde begitt meg ut på nå som jeg skulle være på Beracah i flere måneder.

Nå, 2 år senere, var jeg rolig, glad og spent. Jeg skulle ut på samme reise som sist, samtidig skulle jeg kun være 3 uker denne gang. Jeg visste at i den andre enden av reisen min, ville jeg få møte mine gode venner igjen, både voksne og barn. Jeg visste også at flere av dem jeg hadde levd sammen med sist, hadde reist. Samtidig hadde det flyttet flere nye barn og voksne til Beracah, som jeg nå skulle få hilse på for aller første gang.

Jeg var spent på hvem de var, og hvordan de var.

Det å komme inn i ankomsthallen på flyplassen i Kozhikode, var som å skru tiden tilbake. Et gledelig kaos av lange køer og lang venting, før vi alle stod stuert som sardiner for å se etter bagasjen vår. Det var blitt tynt i rekkene før min ryggsekk viste seg på båndet.

Starten på et nytt eventyr ble åpnet med tre store smil og seks åpne øyne som åpenbarte seg like utenfor døren. David, Osteen og Prince hadde kommet for å hente meg. Brått var godfølelsen tilbake; varmen – menneskene – luktene – gatene – tutingen – fargene – engelsken – malayalem – vennene mine!

Fremme på Beracah childrens home dukket både kjente og ukjente fjes frem, spenningen steg i meg. En liten gutt kom meg usikkert i møte – i hånden sin holdt han en blomsterbukett. Flere av de andre barna dyttet han i skulderen slik at han skulle våge å ta de siste stegene, for til slutt å overrekke blomstene til en ukjent hvit mann. Bharath klarte oppdraget sitt med glans, og vi hadde mange fine stunder i de neste ukene.

På kort tid var vi alle samlet i hallen. Midt i gjengen så jeg flere kjente fjes – og jeg fikk store behov for å dele noen klemmer. Ett lite minutt senere står det en rank ung 17 åring foran meg. Munnen er formet i et stort smil, øynene stråler. Muligens var vi like forventningsfulle begge to. Første gang jeg møtte Midhun Raj, mitt fadderbarn, var for 8 år siden, og jeg har fått den fantastiske muligheten til å se hans utvikling fra å være en ung, leken og snill ung gutt - til at han i dag er blitt en flott, målbevisst, smilende og lojal ung mann.

Det hadde skjedd masse forandringer på 2 år, og jeg hadde behov for å ta meg en runde for å ta alt inn over meg. Husene var malt, flere områder av husene hadde blitt sikret til det beste for barna, guttene hadde flyttet til sitt eget hus, en vanntank for oppsamling av regnvann, en egen studiehall for skolearbeid – med benker og bord, og nye skap på kjøkkenet – hygieniske tiltak. Men kanskje den aller største forskjellen var at hele barnehjemmet var ryddigere - fra kjøkkenet til alle barnerom.

Gleden var stor da det ble bekreftet at jeg kunne bo på Beracah. Den endelige godkjennelsen kom fra selveste politisjefen. Med den usikkerheten borte gikk det ikke lang tid før livet ramlet inn i rutiner som lignet på de jeg hadde sist. For meg er den største gaven å ta del i barnas og de voksnes hverdagsliv her på Beracah. Gjennom deres rutiner, plikter, lek, skolearbeid, samtaler og måltider, har jeg fått muligheten til å bli kjent med et knippe nye fantastiske barn, og enda bedre kjent med alle dem jeg kjente fra før. Mange av dem med opplevelser og erfaringer de er altfor unge til å ha. I løpet av de tre ukene opplevde jeg utrolig mange flotte, sterke, inspirerende, lærerike, følelsesmessige, lekne og minnerike stunder. Jeg vil dele noen få av dem med dere, for å gi dere et lite innblikk i mine verdifulle stunder på Beracah childrens home.

En av dagene satt jeg og Bharath, gutten med blomstene, og snakket sammen. Sunny, sjefen på Beracah, spurte meg hvordan det var mulig for oss å samtale. Bharath er 5 år gammel, prater egentlig ikke så mye, kunne lite malayalisk da han flyttet inn på Beracah for noen måneder siden, og nå satt han og pratet med meg, som kun kan prate norsk og engelsk. Jeg kikket på Bharath, deretter på Sunny, og jeg undret meg over spørsmålet. For hva kan ikke - et smil og et håndtrykk gjøre, en hånd å

INDIAFORENINGEN

Indiaforeningen
Org nr. 992653264
Tove E. Belland
Madlavollveien 29
4041 Hafslund
Email: post@indiaforeningen.no
Tlf: 52908945/90754384

holde i, et dytt på trehjulsykkelen, en arm rundt skulderen, et blikk, et ledig fang, en norsk barnesang, når man skal falle til søvn, og lek – bidra med når vi snakker sammen. Jeg svarte at Bharath og jeg snakker samme språk.

8.oktober fortalte Joshin at han hadde bursdag om to dager. Han var noe usikker på hvor gammel han skulle bli, men vi endte på 13 år. Det ble kjøpt inn is til alle, og jeg laget en liten gave av norske penner, litt snop og diverse småting. Han ble feiret med sang, is og godterier. Han smilte og smilte. Han lyste i øynene da han fikk gaven, takket med å se direkte inn i øynene mine. Etter feiringen fortalte han at han aldri hadde feiret bursdag før – at dette var først gang og at han var veldig glad. En uke senere kommer han bort til meg, han sa at han hadde en overraskelse til meg i leksetiden om kvelden. Der rakte han frem en gave til meg, i papir med en strikk rundt. Gaven luktet av jasmin, fra en flaske han passer varsomt på. Inne i papiret ligger en almanakk. Han beklaget at det manglet ett ark i den. Igjen disse åpne, direkte og levende øynene. Ord blir fattige. I slike øyeblikk går det opp for meg at det er de små ting som er de største! Vi fikk oss en veldig rolig og nær stund, og en annen gutt kom med i samtalen. De fortalte om hvordan de har hatt det hjemme, om vold i hjemmet, om en far som har tatt selvmord, at den andre av guttene ikke bryr seg om hvor faren er. De formidlet sine historier med både bestemte ansiktsuttrykk og andre ganger med smil rundt munnen. Plutselig spør den ene av guttene: "om du noen ganger ringer til barnehjemmet når du er i Norge?". Det kunne jeg bekrefte at jeg gjør. Det ble helt taust. Tankene fløy nok vilt rundt oss i dette øyeblikket, jeg skulle gjerne visst hva de to guttene tenkte da.

En av dagene kom Sunny og fortalte at vi hadde fått besøk. Jeg visste ikke at vi skulle få besøk, men kom meg på bena. Sunny sa at Sam var her sammen med besteforeldrene. Jeg stanset i trappen, tok et dypt åndedrag og kjente at jeg hadde behov for å ta meg en stille stund. For jeg visste hvem Sam var. Sam var en gutt Åse og jeg fikk vite om før 2 år siden, gjennom Sunny. Åse Odland er nestleder i Indiaforeningen. Sam var på den tiden alvorlig syk, og Åse bestemte seg for å organisere hjelp til Sam, i privat regi. Gjennom de midlene hun klarte å få inn fra ulike givere i nettverket sitt, kunne Sam gjennomføre den operasjonen han så sårst trengte. Nede møtte jeg en sovende Sam, på fanget til bestemor. Hun begynte å gråte, og bestefar fortalte at de var så uendelig takknemlige. Sam våknet, og viste seg å være en sjenert og stille gutt. Han fikk i seg et godt måltid mat, jeg fikk gitt ham noen karameller, og han fikk masse positiv oppmerksomhet. Smilet kom frem hos Sam. Da Sam dro tenkte jeg at han nå har en fremtid.

Til slutt vil jeg fortelle om turen vår til Wonderla – en bade- og fornøylespark i Cochin. Alle barna opp 03.00, pyntet i sin fineste stas. Jeg håpet på litt søvn i bussen, noe som fort ble avkreftet. Vi hadde visst bestilt discobuss – noe som tydelig er standardutstyr på busser i India. Musikken kom på, discokulen begynte å svinge, volumet på max – barna danset ellevilt i midtgangen. Jeg smilte anstrengt, sa noe om sikkerhet. Barna lurte ikke på sikkerhetsreglene, de ville bare at Espen uncle skulle danse., og aller helst også synge.

Vi hadde delt barna mellom oss voksne, og jeg hadde fått ansvar for de to barna som snakker minst engelsk. Intensjonen var god den, samtidig var vi i India. Straks lunsjen var spist, hadde jeg ansvar for de fem yngste guttene, og nå skulle vi i svømmebasseng. Det hadde ikke vært noen utfordring hvis vi hadde hatt bassenget for oss selv. Nå viste det seg at vi skulle dele det med 300 sprelske unge indiske gutter. Det gjorde min jobb noe større. Guttene mine var mellom 5-13 år, og hadde også ulike behov. Jeg har vel sjelden talt til 5 så mange ganger før. Og da kom neste utfordring - guttene mine kunne ikke svømme. Men det kunne jo ikke de 300 andre heller... Heldigvis var bassenget så grunt at barna kunne stå i bunnen.

Jeg hadde med meg 5 gutter med de største smil, som hoppet frydefullt opp og ned i vannet, som dukket under vann og kom leende opp igjen, som ville leke katten og musen, og som ville henge på Espen uncle mens han svømte. Hvis jeg noen gang skal kunne si at hele kroppen kan smile, så hadde jeg med meg 5 smilende kroppene denne dagen. Gleden vokste inne meg, i takt med deres lek og glede. Jeg så på dem at de likte veldig godt at jeg var sammen med akkurat dem. Jeg hadde 5 gutter som ville holde i hånden hele dagen..... De største guttene ville også leke litt sammen med meg, og litt omorganisering ble gjort. De var med på turen vi hadde for 2 år siden, og de ville så gjerne gjenta

INDIAFORENINGEN

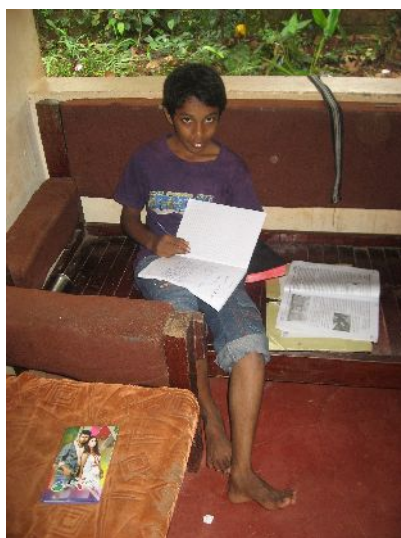
Indiaforeningen
Org nr. 992653264
Tove E. Belland
Madlavollveien 29
4041 Hafslund
Email: post@indiaforeningen.no
Tlf: 52908945/90754384

leken vi hadde da. Guttene som nå er fra 15-18 år lo like frydefullt som de unge, selv om leken i dette bassenget var mer en "fange og dukke under" lek. Det er som jeg sier, vi blir aldri for gamle til å leke. Nå fikk jeg flere hender å holde i....I Wonderla er det egne basseng for jenter og gutter, og jeg som mann har ikke lov til å være sammen med, og leke med jentene i deres basseng. Vi møtte jentene til lunsj, og vi gutta, som i Norge, stod utenfor garderoben og ventet til jentene var klar til å dra hjem... Bussturen hjem startet som bussturen bort, full dans i midtgangen. Eneste forskjellen var at jeg var med i dansen, syngende på noe som lignet indisk. Noe hadde skjedd med sikkerhetsvurderingene mine – kan det være opplevelsene i bassenget? Vi koste oss nå veldig i midtgangen.

Vi fikk bananchips servert i hendene våre. På mitt fang satt Sana. Hun samlet hennes og min chips i min hånd. Fra den begynte hun å mate både meg og henne selv. Hun plukket forsiktig opp en bit om gangen, og annen hver gang puttet hun en bit i min og hennes munn. Den siste biten fikk jeg! Etter at middag var spist på et hotell (kan sammenlignes med en veikro), senket roen seg over alle inne i bussen. På fanget mitt satt Bharath, Han sovnet med armene på brystkassen min, hodet lente han inn mot hjertet mitt. Der sov han i 5 timer med armene mine rundt seg. Han skiftet kun sovestilling de gangene jeg hadde behov for å skifte sittestilling. På min venstre side lente Joshin seg sovende inn til meg. Jeg satt i en mørklagt buss, søvnen hadde fanget både store og små, tunge pustelyder kunne høres, en av jentene hostet. Vi passerte uendelige antall hus på veien, vi kjørte gjennom mange tettsteder mens bussen kjørte i retning Beracah. Her satt jeg og var så våken som jeg kunne bli. Hodet mitt var fullt av dagens minnerike opplevelser, og jeg innså hvor fantastisk heldig jeg er som har fått mulighet til å bli kjent med alle de som var sammen med meg inne i bussen. Jeg var fylt opp av ydmykhet!

Dette er noen få av mine utallige minnerike opplevelser. Jeg samler på dem alle, og plukker dem frem med jevne mellomrom. Jeg er utrolig stolt over det arbeidet som blir gjort på Beracah childrens home, og jeg er veldig takknemlig for at dere alle bidrar til at barna på Beracah kan få en bedre nåtid og fremtid.

Jeg sier ikke farvel – jeg sier vi ses snart igjen!
Mvh Espen Haukali, styremedlem.

Andre nyheter fra Indiaforeningen:

Vi redigerer informasjonsbrosjyren. Denne skal være klar i løpet av mars neste år, og vil også bli lagt ut på hjemmesiden vår.

Vi oppfordrer fadder, faste givere, barnehager og skole og andre til å ha omvendt julekalender. Dette betyr at istedenfor at norske barn i desember får noe hver dag, kan de gi noen dager gi en gave (for eksempel 100 kr til sammen) til barna i India. Pengene vil gå til nye klær til alle på barnehjemmet. Merk pengene med: "navnet ditt, julekalender" til **kto: 0539 33 85865**.

Prosjekt syskole er fremdeles i planleggingsfasen. Det vil nok ta tid før vi kommer i gang med selve syngen. Linda Lindeberg som skal drive prosjektet var på besøk på Barnehjemmet i oktober. Vi jobber med lokaliteter, og andre avklaringer mht hvordan driften skal være. Målet til Linda er å tilbringe noen uker på barnehjemmet slik at hun kan kvalitetssikre arbeidet deres. Hun håper å få anledning til dette til høsten. Mer informasjon om prosjektet i neste infoskriv.

Tusen takk for gavene vi har fått inn fra barnehager og skoler som har hatt FN-dag! Fantastiske bidrag!!!

Vi i styret ønsker alle dere våre venner i Indiaforeningen en riktig god jul og et godt nyttår!!!

Indiaforeningen
Org nr. 992653264
Tove E. Belland
Madlavollveien 29
4041 Hafslund
Email: post@indiaforeningen.no
Tlf: 52908945/90754384